

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 20. juna 2022. godine
Ref. br.:RK 2008/22

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI218/21

Podnosilac

Shemsi Hajdini

Ocena ustavnosti
Presude Vrhovnog suda Kosova,
Rev. br. 108/2021, od 21. septembra 2021. godine

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Gresa Caka-Nimani, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Shemsi Hajdini, sa mestom stanovanja u Prištini (u daljem tekstu: podnosilac zahteva) kojeg zastupa Naser Peci, advokat iz Prištine.

Osporena odluka

2. Osporena odluka je Presuda Vrhovnog Suda [Rev. br. 108/2021] od 21. septembra 2021. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar ovog zahteva je ocena ustavnosti osporene Presude kojom je, po navodima podnosioca zahteva, došlo do povrede njegovog prava koje je zaštićeno članom 24. [Jednakost pred Zakonom] i članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav).

Pravni osnov

4. Zahtev se zasniva na stavovima 1 i 7, člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 22. [Procesuiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32 [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovník o Radu).

Postupak pred Sudom

5. Dana 3. decembra 2021. godine, podnosilac zahteva je, putem elektronske pošte, podneo zahtev Ustavnom Sudu Republike Kosova (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 15. decembra 2021. godine, Predsednica Suda je imenovala sudiju Bajrama Ljatifića za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Selvete Gërxhaliu-Krasniqi (predsedavajuća), Remzije Istrefi-Peci i Nexhmi Rexhepi (anëtarë).
7. Dana 20. decembra 2021. godine, Sud je obavestio podnosioca zahteva o registraciji zahteva. Istog tog dana, Sud je obavestio i Vrhovni sud u registraciji zahteva i poslao je i kopiju istog kao i Sudski savet Kosova (u daljem tekstu: SSK).
8. Dana 26. maja 2022. godine, Veća za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno je preporučilo sudu neprihvatljivost zahteva.

Pregled činjenica

9. Iz spisa predmeta proizilazi da je podnosilac zahteva bio sudija u Osnovnom Sudu u Prištini.
10. Dana 17. juna 2016. godine, SSK je doneo odluku [br. 03/911] o prestanku radnog odnosa za podnosioca zahteva zato što je dostigao dovoljno godina za penzionisanje.

11. Dana 13. maja 2019. godine, podnosilac zahteva je podneo tužbu pred Osnovnim sudom u Prištini – Odeljenje za Civilna pitanja (u daljem tekstu: Osnovni Sud) protiv SSK-a, tražeći da mu potonji nadoknadi isplatu tri mesečne plate u iznosu od 3,036.99 evra za jubilarnu nagradu i isplatu tri mesečne plate za ispraćaj u penziju u sumi od 3,036.99 evra, na osnovu člana 52 i člana 53 Opšteg kolektivnog sporazuma Kosova (u daljem tekstu: Kolektivni sporazum).
12. Dana 11. septembra 2019. godine, Osnovni sud je, u Presudi [C. br. 3635/17] odbio kao neosnovan tužbeni zahtev podnosioca zahteva za naknadu prilikom penzionisanja. Između ostalog, u obrazloženju gore navedene Presude se navodi da se odredbe Kolektivnog sporazuma, na koji se poziva podnosilac zahteva, ne primenjuju za sudije zato što SSK nije bio strana potpisnica Kolektivnog sporazuma, i, pored toga, u ovom konkretnom slučaju, Osnovni sud je ocenio da *“za Sudije se primenjuje Zakon o Sudovima, gde su propisana prava i obaveze sudija kao i, između ostalog, i plate i naknade”*.
13. Jednog neodređenog dana, podnosilac zahteva je uložio žalbu pred Apelacionim Sudom a na pomenutu presudu Osnovnog suda, navodeći bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje kao i pogrešnu primenu materijalnog prava.
14. Dana 17. juna 2020. godine, Apelacioni sud je, u Presudi [Ac. br. 6261/19], odbio kao neosnovanu žalbu podnosioca zahteva i potvrdio je gore navedenu Presudu Osnovnog suda. U obrazloženju Presude Apelacionog suda je naglašeno da prvostepena odluka nije zahvaćena povredama odredbi parničnog postupka, kao i da je izreka presude u logičnom skladu sa obrazloženjem. Dalje, u obrazloženju se dodaje da se odredbe Kolektivnog sporazuma, na koje se poziva podnosilac zahteva, ne primenjuju na sudije, jer SSK nije bio strana potpisnica Kolektivnog sporazuma, stoga i ne može da stvara pravne efekte u slučaju podnosioca zahteva. Takođe se u gore navedenoj Presudi dodaje da *“sudija je pozicija koja se imenuje dekretom Predsednika Republike Kosovo, i kao takva, nije pozicija radnika po Zakonu o Radu niti se kvalifikuje kao pozicija civilnog službenika, za sudije se primenjuju odredbe Zakona o Sudovima, a taj zakon ne propisuje nagradu za plate ispraćaja i jubilarne plate”*.
15. Jednog neodređenog dana, podnosilac zahteva je podneo reviziju pred Vrhovnim Sudom, protiv gore navedene presude Apelacionog suda, tvrdeći da je došlo do ozbiljnih povreda parničnog postupka kao i pogrešne primene materijalnog prava.
16. Dana 21. septembra 2021. godine, Vrhovni sud je u Presudi [Rev. br. 108/2021] odbio kao neosnovanu reviziju podnosioca zahteva, odgovarajući na sve tvrdnje podnosioca zahteva.

Navodi podnosioca zahteva

17. Sud podseća da podnosilac zahteva tvrdi da je osporenom odlukom došlo do povrede njegovih prava koja su zaštićena članom 24. [Jednakost pred Zakonom] i članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava.
18. Podnosilac zahteva u svom zahtevu tvrdi da su redovni sudovi nakon odbijanja zahteva podnosioca za jubilarne plate kao i naknadu prilikom penzionisanja *“Došlo je do pogrešnog tumačenja Sporazuma kao i odredbi istog. Sporazum vazi i za javni sektor (član 2 i član 3) dok se za podnosioca zahteva smatra da je bio u radnom odnosu. Ovo zbog toga što Zakon o sudovima ne sadrži odredbe u vezi sa ovim pravima. Analogno se treba primeniti zakon o radu (član 2. stav 2. Zakona o Radu).*
19. Dalje, podnosilac zahteva naglašava da *“jedan broj penzionisanih sudija u vreme važenja sporazuma je iskoristio svoje pravo na naknadu koju je tražio i podnosilac zahteva i on je to i istakao na glavnom pretresu. Diskriminatorna je različita primena zakona gde se odlučuje o istim pitanjima.*
20. Na kraju, podnosilac zahteva traži od Suda da i) utvrdi da je došlo do povrede člana 31 Ustava; i ii) da proglasi nevažećom Presudu Vrhovnog Suda [Rev. br. 108/2021].

Ocena prihvatljivosti zahteva

21. Sud prvenstveno razmatra da li je zahtev ispunio kriterijume o prihvatljivosti koji su utvrđeni Ustavom, propisani Zakonom i dalje predviđeni Poslovníkom o Radu.
22. U tom pravcu, Sud se poziva na stavove 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava koji propisuju:

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.
[...]
7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.”
23. Sud se takođe poziva na stav 4 člana 21 [Opšta načela] Ustava, koji propisuje: *“Ustavom utvrđena prava i osnovne slobode važe i za pravna lica, onoliko koliko su izvodljiva”.*
24. U nastavku, Sud takođe razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, kao što su propisani u Zakonu. U tom smislu, Sud se poziva na članove 47. [Individualni zahtevi], 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

Član 47
[Individualni zahtevi]

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva.”

Član 48
[Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode sumu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori.”

Član 49
[Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od četiri (4) meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku...”

25. Što se tiče ispunjenja uslova prihvatljivosti, kao što su gore navedeni, Sud ocenjuje da je podnosilac podneo zahtev u svojstvu ovlašćene strane, osporavajući akt javnog organa, odnosno Presudu Vrhovnog suda [Rev. br. 108/2021] od 21. septembra 2021. godine, nakon što je iscrpeo pravna sredstva. Podnosilac zahteva je takođe naglasio osnovna prava i slobode za koje navodi da su mu povređene, u skladu sa uslovima iz člana 48. Zakona i podneo je zahtev u roku koji je propisan u članu 49. Zakona.
26. Pored toga, Sud takođe razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti propisane u pravilu 39 [Kriterijum o prihvatljivosti] Poslovnika o Radu. Pravilo 39 (2) Poslovnika o radu propisuje:
- “(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju.”*
27. Sud prvenstveno naglašava da gore navedeno pravilo, na osnovu sudske prakse Evropskog suda za Ljudska prava (u daljem tekstu: ESLJP-a) i sudske prakse Suda, omogućava poslednje navedenom da proglašava zahteve neprihvatljivim iz razloga koji se odnose na meritum slučaja. Tačnije, na osnovu ovog pravila, Sud može proglasiti zahtev neprihvatljivim na osnovu i nakon ocene njegovog merituma, odnosno ako isti oceni da je sadržaj zahteva očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, kao što je definisano u stavu (2) pravila 39 Poslovnika o Radu.
28. Na osnovu sudske prakse ESLJP-a, ali i Suda, zahtev se može proglasiti neprihvatljivim kao „očigledno neosnovan“ u celini ili samo u odnosu na određeni

navod koji zahtev može sadržati. S tim u vezi, tačnije je nazivati ih „očigledno neosnovanim navodima“. Poslednje navedeni se, na osnovu sudske prakse ESLJP-a, mogu svrstati u četiri različite grupe: (i) navodi koji se kvalifikuju kao navodi „četvrtog stepena“; (ii) navodi kategorisani „odsustvom očigledne ili evidentne povrede“; (iii) navodi koji su „nepotkrepljeni ili neobrazloženi“; i na kraju, (iv) „konfuzni i nejasni“ navodi”.

29. U kontekstu procene prihvatljivosti zahteva, odnosno, da bi ocenio u okolnostima ovog slučaja da li je zahtev očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, Sud će se prvo podsetiti na suštinu slučaja sadržanu u ovom zahtevu i na relevantne navode podnosioca zahteva, pri čijoj oceni će Sud primeniti standarde sudske prakse ESLJP-a, u skladu sa kojima je, prema članu 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, dužan da tumači osnovna prava i slobode zagarantovane Ustavom.
30. Sud u nastavku podseća na suštinu slučaja, gde je podnosiocu zahteva, u odluci SSK-a, završen radni odnos zato što je dostigao dovoljno godina za penzionisanje. Nakon toga, podnosilac zahteva je podneo tužbu pred Osnovnim sudom a protiv odluke SSK-a, gde je tražio naknadu od tri mesečne plate za jubilarnu nagradu kao i tri plate za ispraćaj u penziju. Osnovni sud je odbio kao neosnovan tužbeni zahtev podnosioca zahteva uz obrazloženje da se odredbe Kolektivnog sporazuma, na koji se poziva podnosilac zahteva, ne primenjuju za sudije zato što SSK nije bio strana potpisnica Kolektivnog sporazuma, i, samim tim ne može da stvara pravne efekte u slučaju podnosioca zahteva, i, pored toga, u slučaju podnosioca se primenjuje Zakon o Sudovima koji je propisuje ovakvu vrstu kompenzacija za sudije. Gore navedena presuda Osnovnog suda je bila usvojena i od strane Apelacionog Suda i od strane Vrhovnog suda.
31. Podnosilac zahteva osporava gore navedene nalaze Vrhovnog suda, navodeći da je osporenom presudom povređeno njegovo pravo na jednakost pred zakonom garantovano članom 24. i njegovo pravo na pravično i nepristrasno suđenje, zagarantovano članom 31. Ustava.
32. Na osnovu gore navedenog, Sud će u nastavku oceniti navode podnosioca zahteva o povredi i) člana 31. Ustava a koji se odnose na pogrešno tumačenje i primenu zakona od strane Vrhovnog suda; i (ii) člana 24. Ustava jer su prema njemu mnoge njegove kolege u prošlosti imale koristi od ovog Kolektivnog ugovora.

Povodom navoda o povredi člana 31. Ustava, u vezi sa članom 6. EKLP-a

33. Iz spisa predmeta Sud najpre naglašava da podnosilac zahteva tvrdi da je trebalo da se primenjuju odredbe Kolektivnog ugovora, odnosno njegov član 2 i 3, i u slučaju podnosioca zahteva, i štaviše, prema njemu, analogno je trebalo da se primenjuje Zakon o radu.
34. Prvo, Sud iz spisa predmeta primećuje da je podnosilac zahteva ovaj navod izneo i pred redovnim sudovima.

35. Dakle, iz navedenog, i na osnovu obrazloženja navoda podnosioca zahteva, Sud će prvo oceniti da li navodi o pogrešnoj primeni zakona spadaju u oblast zakonitosti ili ustavnosti.
36. S tim u vezi, Sud prvo naglašava da se kao opšte pravilo, navodi o pogrešnom tumačenju zakona koje su navodno izvršili redovni sudovi odnose na oblast zakonitosti i kao takvi, nisu u nadležnosti Suda, i iz tih razloga ih Sud, u načelu, ne može razmatrati (vidi slučajeve br. KI87/20, podnosilac zahteva *Suva Rechtsabteilung*, Rešenje o neprihvatljivosti od 13. aprila 2021. godine, stav 57; KI06/17, podnosilac *L.G. i petoro drugih*, rešenje o neprihvatljivosti od 25. oktobra 2016. godine, stav 36; KI75/17, podnosilac *X*, rešenje o neprihvatljivosti od 6. decembra 2017. godine, stav 55 i KI122/16, podnosilac *Riza Dembogaj*, presuda od 30. maja 2018. godine, stav 56).
37. Sud je više puta ponavljao da nije njegov zadatak da se bavi greškama u činjenicama i zakonu, koje su navodno izvršili redovni sudovi (*zakonitost*), osim i u meri u kojoj su mogle povrediti prava i slobode zaštićene Ustavom (*ustavnost*). On sam ne može oceniti zakon koji je doveo dotle redovni sud da usvoji jednu umesto neke druge odluke. Da je drugačije, Sud bi delovao kao sud "*četvrtog stepena*", što bi rezultiralo prevazilaženjem granica postavljenim pod njegovom jurisdikcijom. U stvari, uloga je redovnih sudova da tumače i primenjuju odgovarajuća pravila procesnog i materijalnog prava (Vidi: slučaj *Garcia Ruiz protiv Španije*, ESLJP-s br. 30544/96, Presuda od 21. januara 1999. godine, stav 28, vidi, i takođe između ostalih slučajeve Suda KI70/11, podnosioci zahteva: *Faik Hima Magbule Hima i Bestar Hima*, rešenje o neprihvatljivosti od 16 decembra 2011. godine; kao i gore navedene slučajeve KI06/17, podnosilac zahteva: *L.G. i petoro drugih*, stav 37, i KI122/16, podnosilac zahteva *Riza Dembogaj*, stav 57).
38. Ovaj stav je dosledno zauzimaao Sud, na osnovu sudske prakse ESLJP-a koja jasno navodi da nije uloga ovog Suda da razmatra zaključke redovnih sudova u vezi sa činjeničnim stanjem i primenom materijalnog prava (vidi slučaj ESLJP-a, *Pronina protiv Rusije*, predstavka br. 65167/01, Odluka o prihvatljivosti od 30. juna 2005. godine; i gore navedene slučajeve suda KI06/17, podnosilac zahteva: *L.G. i petoro drugih*, stav 38 i KI122/16, podnosilac zahteva *Riza Dembogaj*, stav 57).
39. U tom smislu, Sud je u skladu sa sudskom praksom ESLJP-a naglasio da iako je uloga Suda ograničena u smislu ocene tumačenja zakona, on se mora uveriti i preduzeti mere kada primeti da je sud primenio zakon na očigledno pogrešan način u konkretnom slučaju, što je moglo rezultirati "*proizvoljnim*" ili "*očigledno nerazumnim*" zaključcima za podnosioca u pitanju (vidi predmete ESLJP-a *Anheuser-Busch Inc.*, presuda, stav 83; *Kuznetsov i drugi protiv Rusije*, br. 184/02, stavovi 70-74 i 84; *Păduraru protiv Rumunije*, br. 63252/00, stav 98; *Sovtransavto Holding protiv Ukrajine*, predstavka br. 48553/99, stavovi 79, 97 i 98; *Beyeler protiv Italije* [VV], predstavka br. 33202/96, stav 108; *Koshoglu protiv Bugarske*, presuda od 10. maja 2007. godine, stav 50; vidi, takođe, gore citirani slučaj Suda KI122/16, podnosilac *Riza Dembogaj*, stav 57 i KI154/17 i KI05/18,

podnosioci *Basri Deva, Afërdita Deva i Društvo sa ograničenom odgovornošću "BARBAS"*, stavovi 60 do 65 i tu korišćene reference).

40. U ovom konkretnom slučaju, Sud primećuje da je Vrhovni sud utvrdio da je podnosilac zahteva svoj zahtev za reviziju podneo protiv gore pomenute presude Apelacionog suda navodeći pogrešnu primenu materijalnog prava, a da je isti odbijen kao neosnovan.
41. S tim u vezi, Sud se poziva i na osporenu presudu Vrhovnog suda, kojom je ovaj poslednje navedeni utvrdio nalaze nižestepenih sudova kroz njihove presude, tako što je odgovorio na sve navode podnosioca zahteva. Vrhovni sud je, u presudi [Rev. br. 108/21] ocenio da je drugostepeni sud pravilno postupio kada je odbio kao neosnovanu žalbu tužioca, potvrdivši nižestepene odluke. U obrazloženju Vrhovnog suda se navodi da su nižestepeni sudovi pravilno primenili materijalno pravo.
42. Sud dalje podseća na obrazloženje Vrhovnog suda u kojem je naglašeno da *“Zakon o sudovima ne sadrži odredbe o naknadama kao što su jubilarne nagrade i prateće zarade pri odlasku u penziju, niti Zakon o radu sadrži odredbe koje se odnose na ove vrste naknada. Poglavlje VII pomenutog zakona sadrži odredbe o zaradama i beneficijama zaposlenih, među kojima ne postoje odredbe o jubilarnim nagradama i pratećim zaradama u slučaju odlaska u penziju. Opšti kolektivni ugovor sadrži odredbe koje regulišu ova pitanja, ali se ne može primeniti na sudije i razlog za to je priroda i specifičnosti njegove primene”*.
43. Vrhovni sud u svojoj presudi u obrazloženju odluke pojašnjava da sudije nisu bile zastupljene u slučaju pregovaranja i zaključivanja Kolektivnog ugovora, dodajući da *“sudije kao profesionalnu grupu nisu bile zastupljene od strane njihovog profesionalnog udruženja, niti od strane Vlade Kosova prilikom pregovora i zaključivanja Opšteg kolektivnog ugovora, iz razloga koji su ovde navedeni. Pored toga, sudstvo je prema Ustavu Republike Kosovo posebna grana vlasti, tako da Vlada kao predstavnik izvršne vlasti neće moći da predstavlja sudstvo u ovim pregovorima i kao što je već rečeno, na potpisivanje Opšteg Kolektivnog Ugovora Vlada nije ugovorna strana već je organ koji garantuje sprovođenje takvog sporazuma.”*.
44. U svetlu gore navedenih činjenica, Sud smatra neophodnim da istakne da je podnosiocu zahteva omogućeno da vodi postupak po principu kontradiktornosti; da je bio u mogućnosti da, tokom različitih faza postupka, iznese argumente i dokaze koje je smatrao relevantnim za svoj slučaj; i da su svi argumenti, sagledani objektivno, koji su bili relevantni za rešavanje njegovog slučaja, propisno saslušani i ispitani od strane sudova; da su detaljno ispitani činjenični i pravni razlozi za donošenje odluka; te da je, prema okolnostima slučaja, postupak, sagledan u celini, bio pravičan.
45. Stoga, uzimajući u obzir gore navedeno, Sud smatra da podnosilac zahteva ne podržava ili ne argumentuje u dovoljnoj meri pred Sudom kako su ova tumačenja relevantnih zakonskih odredbi doneta od strane Vrhovnog suda i redovnih sudova,

dovela do proizvoljnih ili očigledno nerazumnih zaključaka u njegovom slučaju ili kako su postupci pred redovnim sudovima, u celini, mogli biti nepravični ili čak proizvoljni.

46. Stoga, Sud primećuje da podnosilac zahteva, pored navoda o povredi člana 31. Ustava, kao rezultat diskriminatorne primene zakona, ne podržava ili argumentuje u dovoljnoj meri pred Sudom, kako je ovo tumačenje "zakonitosti" od strane Vrhovnog Suda, moglo da bude nepravedno.
47. U zaključku, Sud nalazi da podnosilac u svom zahtevu nije uspeo da dokaže i potkrepi svoj navod da je Vrhovni sud u tumačenju i primeni materijalnog prava povredio njegovo pravo zagarantovano članom 31. Ustava, i shodno tome, ovaj navod je očigledno neosnovan po ustavnim osnovama, kako je to i propisano u stavu (2) pravila 39 Poslovnika o Radu.

Povodom navoda o povredi člana 24. Ustava

48. Nakon toga, u vezi sa tvrdnjom podnosioca zahteva da je "jedan broj penzionisanih sudija u vreme važenja Sporazuma je iskoristio svoje pravo na naknadu koje je tražio i podnosilac zahteva i on je to istakao i na glavnom pretresu. Diskriminatorna je primena zakona različito odlučivati o istim pitanjima". Sud, na osnovu gornjeg navoda podnosioca zahteva, primećuje da u suštini podnosilac zahteva takođe navodi i povredu člana 24. [Jednakost pred zakonom] Ustava].
49. S obzirom na gore navedeno, Sud pre svega želi da podseti da, po opštem pravilu, jednakost pred zakonom znači jednakost pojedinaca pod jednakim uslovima i njihovo pravo na jednaku zakonsku zaštitu bez ikakve diskriminacije. Međutim, jednakost pred zakonom ne znači da pojedinac ili kategorija lica koja se nalaze u objektivno različitim uslovima imaju isti tretman i rešenja.
50. Pored toga, sudska praksa Evropskog suda za Ljudska Prava (ESLjP), pojašnjava da, u smislu člana 14 Evropske konvencije o ljudskim pravima (EKLjP), diskriminatorni tretman se smatra samo kada „nema objektivno i razumno opravdanje“, što znači da ne teži „legitimnom cilju“, ili kada postupanje nema odnos razumne proporcionalnosti između upotrebljenih sredstava i cilja koji se postići " (vidi, na primer, suđenje od 28. maja 1985. godine, u predmetu *Abdulaziz, Cabales i Balkandali protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, Serija A, br. 94, st. 78).
51. U vezi sa ovim navodom, Sud primećuje da podnosilac zahteva osim gore navedenog navoda da je različito tretiran u odnosu na njegove kolege, nije predočio dokaze i nije dalje potkrepio njegov zahtev u podršci ovog navoda.
52. Sa ovog stanovišta, Sud smatra da odluke redovnih sudova ne sadrže elemente povrede jednakosti pred zakonom, odnosno elemente nejednakog tretmana, kako to tvrdi podnosilac zahteva. Štaviše, nijedan od osnova koji se zahteva članom 24. Ustava, kada se ovaj član tumači u svetlu člana 14. Konvencije, ne opravdava navod podnosioca zahteva o povredi ovog osnovnog prava, jer on ni na koji način ne

dokazuje i tvrdi da su ga redovni sudovi nejednako tretirali, u vezi sa bilo kojim oblikom diskriminacije koji je predviđen članom 24. Ustava.

53. Sud takođe podseća da je više puta isticao da samo pominjanje člana Ustava, bez jasnog i adekvatnog obrazloženja o tome kako je to pravo povređeno, nije dovoljno kao argument za aktiviranje mehanizama zaštite koje pružaju Ustav i Sud, kao institucija koja vodi računa o poštovanju ljudskih prava i sloboda (vidi, u ovom smislu, slučajeve Suda: KI02/18, podnosilac zahteva: *Vlada Republike Kosovo [Ministarstvo životne sredine i prostornog planiranja]*, rešenje o neprihvatljivosti od 20. juna 2019. godine, stav 36; i KI95/19, podnosilac zahteva: *Ruzhdi Bejta*, rešenje o neprihvatljivosti od 8. oktobra 2019. godine, stavovi 30-31).
54. Sud takođe podseća da je, u skladu sa članom 48. Zakona i stavovima (1) (d) i (2) pravila 39 Poslovnika o Radu i u skladu sa svojom sudskom praksom, dosledno naglašavao da su (i) strane obavezne da jasno naglase i adekvatno iznesu činjenice i navode; kao i (ii) da dokažu i da dovoljno potkrepe svoje navode o povredi ustavnih prava ili odredbi.
55. Samim tim, Sud utvrđuje da su tvrdnje podnosioca zahteva u vezi sa povredama člana 24 Ustava, tvrdnje koje su "*nepotkrepljene ili neobrazložene*", i sledstveno tome, neprihvatljive kao očigledno neosnovane po ustavnim osnovama, kako je to i propisano u stavu (2) člana 39 Poslovnika o radu.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.7 Ustava, članovima 20, 48 Zakona i pravilima 39 (2) i 59 (2) Poslovnika o radu, dana 26. maja 2022. godine, jednoglasno:

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovo rešenje stranama;
- III. DA OBJAVI ovo rešenje u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ovo rešenje stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Bajram Cjajifi

Predsednica Ustavnog suda

Gresa Caka-Nimani